

ANNE K. JOY

Sărută-mă sub vâsc!

Seria *Magia Crăciunului*:
Ciocolată, dragoste și Crăciun
Cu dragoste, Moș Crăciun
Sărută-mă sub vâsc!
Răpește-mă de Crăciun!
Un Crăciun cu bucluc

Această lucrare este o ficțiune. Numele personajelor, caracterele, locurile și acțiunile sunt rodul imaginației autorului. Orice asemănare cu realitatea - locații, persoane în viață sau decedate, organizații, evenimente - este o coincidență.

Copyright © 2018 Anne K. Joy
Toate drepturile rezervate autorului.

Traducerea, copierea sub orice formă (scanare, fotocopiere, rescriere etc.), încărcarea sau postarea lucrării fără acordul scris al autorului este **strict interzisă!**

*Nici păcatele trecutului, nici distanța
nu pot separa sufletele pereche.*

CAPITOLUL 1

Salt Lake City, Utah, SUA, Octombrie 2018

Aproape un an mi-a luat ca să deschid ușa casei în care mama a locuit. Mai exact, zece luni, nici mai mult, nici mai puțin. Îmi amintesc și astăzi, știrea care-i anunța moartea Melaniei Pepper. Un zbor de linie din Kansas spre Salt Lake City, același avion blestemat în care mama se afla în momentul prăbușirii.

„Cei de la Administrația federală a Aviației sunt de părere că accidentul s-a produs din cauza unuia dintre motoare. Vă reamintim că incendiul a fost stins cu puțin timp în urmă și că nu s-au găsit supraviețuitori.”

Eram devastată. Singura mea rudă, unica persoană care mă iubea necondiționat, încetase brusc să mai existe. Și asta din cauza mea, căci insistasem să facem Crăciunul împreună și îi cumpărasem un bilet de avion pentru a se întoarce acasă.

Teresa Hayley, o prietenă de-a mamei încă din copilărie, o invitasese pentru trei săptămâni în Kansas... timpul acesta urmau să-l petreacă împreună, să cineze, să povestească, să meargă la târgul de Crăciun și la concertele ce aveau loc în preajma sărbătorilor.

Am greșit. Am trișat, jucând cărți cu destinul. Am pierdut cea mai dragă ființă. Fusesse o mamă perfectă. Disparația ei mi-a frânt inima.

Casa arată așa cum mama a lăsat-o. Doar praful s-a așezat peste tot și a acoperit cu o peliculă fină ultimele urme lăsate de ea.

Am simțit o durere îngrozitoare în piept, încă de când m-am oprit pe alee și am privit cu dispreț ușa. Aș fi preferat să nu mai pun piciorul aici, dar trebuie să închid poarta trecutului, să-i strâng lucrurile și să pregătesc locuința pentru următorii proprietari.

Încă îi simt parfumul dulceag și o văd plimbându-se prin casă. O aud, strigându-mă să cobor la masă sau răsând în hohote la te miri ce glumă, fie și una proastă. Închid ochii și-mi înghit lacrimile, căci nu vreau să mai plâng.

Toate hainele i le-am pus în saci. Diane Owen, prietena mea, mi-a promis că se va ocupa să le dea oamenilor nevoiași. Se oferise să mă ajute la strânsul lucrurilor și pe moment mi se păruse o idee grozavă. Apoi m-am gândit mai bine și mi-am dat seama că trebuie să o fac singură, să fie acel moment în care-mi iau cu adevărat rămas bun.

Am coborât la parter și am pășit în stânga. Am răsucit mânerul ușii din capătul holului. Era camera de zi, totodată locul unde ea se relaxa citind. Adora să citească. Nu lăsa să treacă o zi până nu parcurgea cel puțin câteva pagini dintr-o carte. Biblioteca era imensă, cât peretele încăperii. Era ticsită cu cărți și bibelouri. Mama colecționa mici obiecte decorative, iar câteva dintre ele i le făcusem cadou de ziua ei. Le privesc și oftez adânc.

Iau o cutie mare și încep să așez cărțile în ea. Proprietarii au fost cât se poate de clari când au spus că vor casa eliberată măcar de obiecte, dacă de mobilă refuzasem să mă ocup. Era prea mult pentru mine.

Mă aflam la a treizecea cutie, de altfel și ultima, când în spatele unor cărți am descoperit un dosar din carton, vechi și prăfuit. Nu era nimic notat pe el, însă aveam curiozitatea stârnită. L-am deschis. În interior se aflau câteva pagini scrise, îngălbenite, dar și un plic pe care era notat:

„Pentru Audrey”

L-am scos din dosar și l-am desfăcut, apoi am luat scrisoarea. Am tras aer adânc în piept de îndată ce am văzut scrisul mamei. Mi-am trecut degetele peste cerneala albastră și mi-am înghițit lacrimile.

— De ce n-ai luat dorul cu tine? am întrebat-o în șoaptă.

Îmi era un dor nebun să o revăd, să o îmbrățișez și să o aud vorbind din nou.

Cu un nod în gât și respirația greoaie, încep să citesc cele câteva rânduri.

„Audrey,

Nu știu cu ce să încep. Mi-e greu să mărturisesc ceea ce ți-am ascuns o viață. Nici nu mă pot scuza, ci doar pot să mă rog ca într-o zi să mă înțelegi și să mă poți ierta.”

Inima îmi bătea cu putere. Aveam senzația stranie că dintr-o clipă într-alta îmi va ieși din piept. Eu și mama n-am avut niciodată secrete una față de cealaltă. Eram mai mult decât mamă și fiică... mai mult decât două prietene bune. Practic, nu ne puteam concepe viețile altfel, decât trăind împreună.

„Cu mulți ani în urmă, desigur, înainte să te naști tu, mi-am dat seama că misiunea mea pe acest pământ este să fiu mamă. Am avut nevoie de mult curaj, gândindu-mă la mediul din care proveneam.”

Mama nu a crescut într-o familie în primii ani de viață, ci într-un orfelinat. A fost abandonată la doar câteva ore de la naștere. De fapt, propria ei mamă a renegat-o de la prima respirație, refuzând să o îmbrățișeze, să o sărute, să o întâmpine așa cum fiecare dintre noi fusese primit în primele minute de la sosirea pe lume. Nimeni nu a putut să o oblige să-și asume vreo responsabilitate, așa că Melanie Pepper a ajuns în grija asistentelor, apoi în acel orfelinat, iar cum legile erau cu mult mai diferite pe atunci, abia mai târziu a putut să fie plasată într-o familie. Mama a evitat să-mi povestească acea parte a vieții sale și nici n-am insistat. Știu doar că nu s-au înțeles, nu s-a putut acomoda, iar când a devenit adult cu drepturi depline, a plecat de la ei și nu s-a mai întors vreodată.

„Aveam toate șansele să fiu cea mai jalnică mamă din Univers. În schimb, tu, copil blând cu ochi albaștri, m-ai învățat treptat cum să-mi îndeplinesc cu succes misiunea. Pot doar să-ți mulțumesc pentru anii pe care i-am petrecut împreună și să mă rog să nu te dezamăgesc acum, când nu mai sunt. Da... trebuie să fiu moartă ca tu să găsești acest dosar. L-am păstrat, nu pentru că aș mai avea nevoie vreodată de el, ci pentru că e nedrept să iau acest secret în mormânt și să-ți refuz dreptul să-ți cunoști originile.

Îmi pare rău că-ți frâng inima, însă ADN-urile noastre n-au nimic în comun. Cu toate acestea, te voi iubi mereu, poate mai mult decât dacă eu ți-aș fi dat viață. De multe ori mă întreb dacă aș fi putut să concep un copil așa cum ești tu.

*Te iubesc!
Mama,”*

Am recitat scrisoarea de șase ori înainte de a începe să răsfoiesc dosarul. Era limpede că nu eram o Pepper, ci... Cine sunt? De unde vin? De ce am fost adoptată? De ce mi-

a ascuns? Cine este femeia care m-a născut? Am un tată? Dar frați sau surori?

— Dumnezeu! am strigat cât am putut de tare, apoi am ascultat ecoul ce lovea pereții casei pustii.

Într-o secundă am devenit brusc a nimănu. Sentimentele mă copleșesc și-mi spun că era mai bine să ia secretul cu ea în mormânt. Dacă douăzeci și opt de ani am trăit fără să-l cunosc, puteam să stau în continuare în aceeași negură. Am suspinat adânc, am strâns dosarul la piept, și fonându-l, apoi am plâns până la ultima lacrimă.

*

* *

— Audrey?

— Chiar eu, i-am răspuns prietenei mele Diane.

Mi-am făcut loc pe lângă ea și am pășit în apartamentul pe care-l știam ca-n palmă. O cunosc pe Diane Owen de când mergeam la grădiniță. Am urmat aceeași școală, același liceu și aceeași facultate de litere. Apoi ne-am angajat împreună la Starbucks, acolo unde am făcut față suficient timp cât să ne strângem bani și să ne deschidem o librărie în centrul orașului. Mai exact, șase ani ne-a luat, iar de un an avem propria afacere.

M-am așezat pe un fotoliu, apoi i-am întins dosarul pe care l-am găsit în biblioteca mamei.

— Ce-i asta? m-a întrebat, făcând o grimasă.

Am tăcut câteva secunde. Cum să-l numesc? Tortură? Abandon? Adoptie? Monstrul nedorit, căci așa te simți când afli că ai fost vândut imediat după naștere.

— Trecutul meu, am murmurat, ascunzându-mi gândurile negre.

— Din cauza unui dosar ai ochii de un roșu aprins și pleoapele umflate?

Diane părea sarcastică. Avea și de ce, căci nu era ea cea abandonată de părinți.

— Citește, i-am cerut.

S-a așezat pe sofa și a deschis dosarul învechit.

— Arată ca naiba. L-ai găsit la gunoi?

— Era ascuns în biblioteca mamei.

— Pentru Audrey, a zis ea cu glas tare. Chiar trebuie să-l parcurg de-a-ntregul? Adică, îmi va lua câteva ore.

— Poți să citești și printre rânduri. O să înțelegi repede despre ce e vorba.

Am privit-o cu atenție, sesizându-i fiecare expresie a feței, fiecare încruntare a frunții și mișcare a buzelor. Era șocată. Fiirec, doar ne știam dintotdeauna.

A închis dosarul cu zgomot și mi-a aruncat o privire acră.

— Știi că am făcut față la multe dintre glumele tale, mi-a zis pe un ton serios. Până ce și când mi-ai pus lipici în păr, dar asta...

— Ți se pare că glumesc, Diane? Uită-te la ochii mei și spune-mi sincer dacă ai impresia că am plâns doar ca să-ți joc o festă!

Am văzut-o bătând în retragere. Ochii ei negri deveniseră din nou blânzi și calzi.

— Nu, a răspuns domol, mușcându-și buzele. Dar chiar nu știai nimic despre asta?

Mi-am clătinat capul.

— N-am avut nici cea mai mică idee, deși mi s-a părut dubios că nu-mi cunoșteam tatăl.

Mama nu s-a căsătorit, iar în rarele momente în care am întrebat-o despre așa-zisul meu tată, s-a rezumat să-mi

răspundă că el nu era pregătit să aibă un copil, că fugise în lume, iar relația lor fusese una pasageră, de doar câteva seri și că nici nu-și amintea numele lui. Cu timpul mi-am zis că nu merită efortul să aflu cine este și ce s-a ales de el, de vreme ce nu și-a arătat interesul față de mine. Astăzi, știu că era doar o poveste scornită pentru a-mi da un răspuns scurt și la obiect. Asta ca să-mi satisfacă curiozitatea și să nu mă determine să caut în neant o persoană inexistentă.

— Audrey, îmi...

— Să nu îndrăznești să menționezi de regrete, am atenționat-o subit.

Liniștea s-a așternut pentru câteva momente. Doar ticăitul ceasului mai putea fi auzit.

— Ce intenționezi să faci?

Mi-am înălțat umerii, căci încă nu eram sigură. Aveam nevoie de un banal imbold.

— Nu știi. Tu cum ai proceda?

— Aș arunca actele astea. Melanie a fost mai mult decât ai fi putut să primești de la viață.

— Perfectă, am accentuat din vârful buzelor, mândră că eram fiica ei, indiferent de sângele nostru.

— Și atunci, de ce nu le dai foc? De ce nu uiți de orele astea în care ai găsit hârtiile? De ce nu te prefaci că nu s-a petrecut absolut nimic?

Am pocnit din degete și am zis pe un ton ridicat:

— Asta e! Prefăcut. Nu, termenul „prefăcut” nu-și are locul aici, Diane. Știm bine că nu aș putea să trec cu privirea că am citit actele din mâna ta.

Ochii prietenei mele s-au mijit.

— Doar nu te gândești să...

— Ba da, i-am zis, întrerupând-o din vorbit. Vreau să merg și să-i cunosc, apoi o să mă întorc liniștită la viața mea.

O să uit de ei și de faptul că Melanie nu este mama mea biologică.

Ar fi trebuit să vorbesc la trecut despre ea, însă de cele mai multe ori nu reușeam. La început am încercat să mă corectez, apoi am acceptat că mai am nevoie de timp pentru a mă împăca cu ideea că mama nu mai există în formă fizică.

— Audrey, te rog! Gândește-te că nu poți da buzna în casa lor și apoi să pleci pur și simplu.

— Dar ei m-au putut abandona, nu-i așa?

Diane a înghițit în sec.

— Vezi, despre asta e vorba. Dacă ei au fost în stare să mă vândă fără să le pese, la fel pot să-i văd și să plec fără să-mi doresc să păstrăm legătura. E dreptul meu să-i cunosc.

Diane s-a lăsat pe spate, relaxându-și umerii și chipul totodată.

— Merg cu tine.

— Nici vorbă! O să lipsesc cel puțin o săptămână, iar cineva trebuie să se ocupe de librărie.

Mi-ar fi făcut plăcere să ne putem permite să plecăm împreună într-o vacanță, indiferent că era vorba de o destinație exotică sau nu. Câteva zile de relaxare prindeau bine oricui. Totuși, atât eu, cât și Diane, depindeam de veniturile din vânzarea cărților și articolelor de papetărie.

— Nu te pot determina să te răzgândești?

— Să mergem împreună?

— Să nu pleci. O să te întorci cu inima în bucăți. Deși n-ar trebui să-mi pese de ei, cu siguranță nici lor nu o să le faci un bine.

— Nu e problema mea. Cred că au avut douăzeci și opt de ani la dispoziție ca să se pregătească pentru întâlnirea asta. Mă gândesc că atunci când îți dai copilul spre adopție în

schimbul unor bani, trebuie să iei în calcul că la un moment dat acesta te va căuta ca să-ți ceară socoteală.

— Poate pactul a fost ca Melanie să nu-ți spună.

Bănuiam că așa s-a întâmplat în momentul tranzacției. Mama tradusese toate documentele, astfel ca eu să pot înțelege cel puțin în linii mari cum s-au petrecut lucrurile. Era limpede că o plătise pe cea care mi-a dat viață. Actele suferiseră modificări astfel încât să pară că Melanie născuse în timpul unei vacanțe petrecute la mii de mile distanță de casă.

— O să plec, Diane. Indiferent de ceea ce-mi vei spune, o să mă urc într-un nenorocit de avion, o să-mi pierd zile întregi ca să-i găesc, dar nu mă întorc până nu dau de ei. Vreau să-i văd și să-mi spună de ce nu m-au dorit. Atât. Cer prea mult?

— E la capătul lumii.

— E doar un lung drum până în România, i-am zis, oftând adânc, căci mă aștepta, nu doar o călătorie, ci și o perioadă stresantă.

CAPITOLUL 2

București, România, noiembrie 2018

Zâmbesc la volanul Mini Cooper-ului roșu pe care l-am închiriat imediat după ce am părăsit aeroportul Henri Coandă din Otopeni. Deși aveam emoții că nu o să mă pot descurca să conduc o mașină într-o țară necunoscută, cu fiecare kilometru parcurs simțeam cum mă acomodam.

Aseară am ajuns în România și m-am cazat la un hotel de la marginea capitalei. În ciuda diferenței de fus orar, am adormit în nici zece minute din clipa în care am preluat camera. Eram îngrozitor de obosită.

A doua zi m-am trezit după ora nouă. Am făcut un duș fierbinte, apoi am luat micul dejun în cameră. M-am uitat pe hartă cum să ajung pe o stradă din cartierul Bucureștii Noi. Mă puteam pierde cu ușurință prin oraș dacă nu urmam cu strictețe traseul stabilit.

Nu mi-a fost deloc ușor să găsesc adresa celor care erau de fapt părinții mei și nici nu puteam garanta că încă se aflau acolo. Totuși, trecuseră zeci de ani de atunci, iar străzile suferiseră schimbări de nume. Era posibil să se fi mutat. Nu-mi rămânea decât să merg la adresă și să întreb de aceștia în caz că nu-i găseam în persoană.

— Roșu, la naiba! exclam, acoperind până ce și muzica de la radio.

Eram a treia la semafor. GPS-ul îmi arată că mă aflu în intersecția de la Casa Presei Libere. Arunc o privire la clădirea impunătoare din față, apoi la monumentul din care nu înțeleg mare lucru. Mă uit la mașinile care circulă, la clădirile de birouri și cu coada ochiului văd cum ceilalți șoferi se pun în mișcare.

— Verde, în sfârșit, murmur adormită.

Și apăs accelerația. În nici două secunde aud sunetul produs de o lovitură, iar Cooper-ul meu se oprește.

— La naiba!

Am lovit mașina din fața mea, căci din neatenție n-am realizat că nu plecase de pe loc.

A dat semnal de dreapta și cu grijă a parcat într-un fel de refugiu pentru autobuze. L-am urmat cu inima cât un purice. După ce am oprit mașina am constatat că picioarele îmi tremurau. Din Audi-ul gri a coborât un bărbat îmbrăcat la costum. Arăta demențial și nu putea să aibă mai mult de treizeci de ani. Am înghițit în sec și am ieșit la rândul meu, rugându-mă să nu mă dezechilibrez din cauza emoțiilor și să cad în fața lui.

Bărbatul cu ochi albaștri, păr deschis la culoare, înalt și plin de mușchi, m-a privit cu intensitate și mi-a zis ceva. Desigur, n-am înțeles o iotă.

— Ăăă...

Minunat, mă bâlbâiam!

— Nu înțeleg ce spuneți. Nu vorbesc... româna.

Pentru o fracțiune de secundă și-a îngustat privirea și s-a încruntat. Probabil nu mă credea.

— Am spus că e o nimica toată, domnișoară.

Oh, acum discutăm pe aceeași limbă! Inima îmi bate cu putere și nu știu de ce, dar nu-mi pot lua ochii de la buzele lui.

Sărută-mă sub vâsc!

— Sper că sunteți bine, a adăugat el.

— Eu... ăăă... da. Doar speriată.

— Nu aveți motiv. Mașinile noastre doar au căpătat niște zgârieturi care se pot rezolva ușor.

— Păi... nu știu dacă cei de la care am închiriat-o vor fi de aceeași părere cu a dumneavoastră.

Bărbatul mi-a zâmbit, ridicând un colț al buzelor. Mi se părea perfect. Nu mai întâlnisem un altul ca el.

— Ați plătit o taxă care vă acoperă în această situație.

Așa era, dar cine naiba își mai amintea de suma respectivă, când bărbatul acesta îmi furase sufletul și inima.

— Mă simt îngrozitor pentru că v-am produs o daună.

— Minoră. Uitați de ea, mi-a recomandat bărbatul.

Nici de-a naibii! Ar fi însemnat să uit și de el.

— Nu pot, am zis.

Soarele s-a ascuns deodată în spatele norilor, iar un vânt puternic a început să bată. Mi-am strâns jacheta la piept, căci mi se făcuse frig.

— V-aș fi invitat la o cafea, domnișoară, însă mă grăbesc să ajung undeva.

Mi-a întins mâna, iar după ce am privit-o ca idioata preț de cinci secunde, i-am strâns-o.

— A fost o plăcere să vă întâlnesc.

— Și pentru mine.

Un suspin prelung mi-a mângâiat buzele fierbinți.

— Cine știe, dacă mai stați o vreme pe aici, poate ne mai vedem, iar atunci promit că o să mergem să bem o cafea împreună.

Doar lasă-mi numărul tău de telefon sau la naiba, cere-mi-l pe al meu și ți-l ofer de îndată. Bineînțeles, n-am curajul să spun asta cu glas tare.

— Nu prea cred, am răspuns cu tristețe în voce. Sunt pentru câteva zile aici, apoi mă întorc în Salt Lake City.

Și-a luat mâna dintr-a mea, apoi m-a salutat și și-a văzut de drum. Odată cu plecarea lui, soarele a reapărut pe cer. Era noiembrie, dar vremea părea încă prietenoasă.

Tristă, m-am urcat din nou în Mini Cooper și am pornit motorul.

— Trebuia să-i dai numărul tău, Audrey, m-am certat singură.

Nu mai puteam schimba trecutul. Mi-am pus centura de siguranță și am plecat spre destinația indicată de GPS, gândindu-mă că n-am să-l mai văd vreodată, că destinul nu e cum vrem noi, ci doar o adunătură de drame și nenorociri. Dar cine știe, poate că și dramele au rolul lor.

*

* *

Traficul fusese infernal, astfel că de la momentul despărțirii de bărbatul misterios cu ochi albaștri, mi-a luat o oră să ajung în fața casei unde se presupune că locuiesc părinții mei biologici. Am coborât din mașină și am privit printre țevile negre ale gardului de la curtea imensă. Era plină de verdeață și flori. Înăuntru era o casă impunătoare, fix în mijlocul curții. Am devenit nostalgică, căci tot ce putea să-mi treacă prin cap era că banii luați de mama în schimbul meu, se transformaseră într-o casă cu etaj, cochetă, îngrijită, de culoare galbenă.

Am apăsat pe butonul soneriei și am așteptat. O femeie la șaiszeci de ani a apărut imediat și mi-a deschis. Din nou am auzit niște cuvinte pe care nu le-am înțeles. I-am zis că vorbesc engleză și că o caut pe doamna Gabriela Irimia.

După expresia femeii am priceput două lucruri: că nu era ea și că din tot ce-i spusese, nu înțelesese mai mult decât numele pe care-l pronunțasem cu stângăcie. Mi-a făcut semn să trec de gard și am procedat întocmai.

Aveam emoții pentru întâlnirea ce urma să aibă loc în câteva minute.

M-a poftit în casă și mi-a făcut semn să aștept cât timp ea merge să o caute pe doamna Irimia. Din pricina emoțiilor, deși m-am uitat la cum era mobilată încăperea și ce se mai afla pe acolo, n-am reținut absolut nimic. Începusem să am remușcări, să regret că venisem până aici să caut niște persoane care nu meritau efortul. O voce feminină s-a auzit în spatele meu. M-am întors și am privit. În prima secundă, n-am întrezărit nimic la nivelul ochilor. Abia când am lăsat capul mai jos am văzut o femeie blondă, cu păr scurt și ondulat. Era într-un scaun cu rotile.

— Bună ziua, i-am zis.

S-a holbat la mine. Cred că își dăduse seama cine eram și ce voiam de la ea.

— Doamna Gabriela Irimia?

Femeia a confirmat printr-o mișcare scurtă a capului.

— Cine sunteți? m-a întrebat la rândul ei.

Vorbea engleză, ceea ce-mi lua o piatră de pe inimă.

— Audrey Pepper, fiica Melaniei Pepper.

Spaima a pus stăpânire pe chipul femeii. A devenit la fel de alb ca varul, de parcă sângele i s-ar fi scurs din trup.

— Ea te-a trimis? De ce?

— Deci o cunoașteți.

— Oarecum.

Am tăcut pentru o vreme, preferând doar să ne privim una pe cealaltă. Era mama mea biologică, dar nu stărnea absolut nimic în lăuntrul meu. Nici faptul că se afla

într-un scaun cu rotile nu mă înduioșă. Poate era ceea ce merita.

În plus, nici ea nu părea încântată să mă vadă. Dimpotrivă. Părea rece, distantă și dornică să mă dea pe ușă afară.

— A fost greșit să te întorci aici.

— Nu mai greșit decât să mă vinzi.

Buzele Gabrielei s-au strâns într-o linie subțire. Sper că nu aștepta vreun minim de respect din partea mea, căci nu avea să-l primească.

— Aveam nevoie de bani.

Chiar îmi spusese asta? Cum naiba să-i declari copilului tău cu atâta nepăsare că l-ai vândut pentru că aveai nevoie de bani.

— Pot să înțeleg, i-am răspuns degajat. Dar refuz să accept că nu m-ai căutat. Ai fi putut să mă suni sau să-mi trimiți o amărâtă de scrisoare.

— Crezi ce vrei, domnișoară Pepper, însă înțelegerea dintre mine și mama ta...

Mama? Dumnezeu, tonul acestei străine mă înspăimânta. De unde atâta indiferență față de mine?

— ...a fost să nu ne mai căutăm vreodată. Mi-a jurat că va intra cu acest secret în mormânt.

— Ei bine, nu a făcut-o, i-am replicat pe un ton arțăgos.

— A murit?!

— Cu un an în urmă.

Buzele i s-au întredeschis în semn de mirare.

— I-am găsit printre lucrurile personale, un dosar cu actele pe care le-ați făcut la acea vreme, am completat eu, nedorind să-i las loc de interpretări. A considerat că este dreptul meu să-mi cunosc originile.

Sărută-mă sub vâsc!

— Asta nu-ți dă permisiunea să calci în casa asta. Întoarce-te de unde ai venit, domnișoară! Nimeni nu vrea să te vadă.

— Dar...

— Nici vorbă de vreun dar, mi-a tăiat femeia vorba. Ieși din casa mea și nu te mai întoarce vreodată. Dacă o s-o mai faci, te avertizez că vei înfunda pușcăria pentru hărțuire.

— Hărțuire, am repetat în șoaptă.

Și după ce am fixat-o cu privirea plină de ură, am pășit pe lângă ea. Diane avusese dreptate... mă întorceam acasă cu inima zdrobită. Nu, nu puteam pleca fără să-i spun câteva cuvinte. M-am întors din nou în fața Gabrielei și i-am zis:

— Știi, te urăsc din adâncul sufletului. Tu... tu nu ești om, ci un monstru perfid. Îți meriți soarta! Da, meriți să stai în scaunul ăsta. Ba nu, să te târăști în fiecare zi a vieții, pentru că-ți urăști propriul copil. Ce ți-am făcut ca să nu-mi acorzi măcar câteva minute în care să vorbim civilizată? Ești o scorpie, o femeie lipsită de scrupule... de sentimente!

— Hei, a strigat un bărbat.

CAPITOLUL 3

Acum eu trebuia să fiu palidă și cu sângele scurs din trup până la ultima picătură. Mi-am ridicat fruntea și am privit spre ușa pe care ar fi trebuit să ies cu două minute în urmă. Era el... bărbatul în a cărei mașină intrasem cu Mini Cooper-ul în intersecția aceea blestemată.

Chipul lui nu mai părea deloc degajat, ci încruntat și plin de nervi.

— Nu te adresa așa mamei mele! m-a avertizat, pășind spre noi.

— Mama ta?

Deci eram rude. La dracu! Pentru câteva minute am fost îndrăgostită de propriul frate.

— Teo, a murmurat Gabriela. Domnișoara tocmai pleca.

Îmi venea să intru în pământ de rușine. Da, tocmai eu, cea care eram cel mai puțin vinovată în ecuația asta. N-ar fi trebuit să vin și să răscolesc un trecut îngropat de aproape trei decenii.

— Plec, am șoptit.

Mi-am strâns degetele în pumni, mi-am înghițit lacrimile și am început să pășesc spre ușă, cu capul plecat. Când am ajuns lângă el, mi-a prins brațul și m-a tras înapoi, dezechilibrându-mă.

— Nu mergi nicăieri până nu-mi spui cine ești și ce dracului cauți în casa mamei mele. Nu doar că mi-ai

accidentat mașina, dar mi-ai insultat mama, iar asta, domnișoară... nu mai trec cu vederea.

— Cum îți permiți? I-am înfruntat după ce mi-am recăpătat suflul. Dă-mi drumul!

Și-a strâns degetele în jurul brațului meu, provocându-mi durere, apoi m-a eliberat brusc.

— În regulă. Acum, una dintre voi o să-mi spună exact ce s-a întâmplat.

— Să nu îndrăznești! m-a amenințat Gabriela printre dinți.

Am simțit nevoia să schițez un zâmbet. Și am făcut-o. Poate pentru că mă simțeam puternică, fie că aveam o stare nervoasă pe care nu știam dacă o pot controla.

— Mama ta este și a mea, i-am zis în zeflema.

— Poftim?!

Bărbatul a făcut o grimasă. Îmi arăta că mă ura. Firesc... doar eram soră-sa.

— Da, exact cum ai auzit! M-a născut și m-a dat în schimbul unei sume de bani.

— Prostii! a țipat. Mama n-ar face niciodată așa ceva.

— Documentele găsite de mine demonstrează contrariul, domnule Irimia.

Desigur că i-am replicat pe un ton ascuțit, la fel cum îmi vorbise și el mai devreme.

— Mamă, i s-a adresat de această dată femeii din scaunul cu roțile, despre ce dracului vorbește? Te cunosc.. nu ți-ai fi vândut propriul copil.

Gabriela și-a mutat privirea spre mâinile pe care și le frământa pe picioare. Era limpede că nu-i convenea situația, dar și-o făcuse cu mâna ei. Trebuia să-și asume păcatele trecutului.

— Răspunde-mi!

Am tresărit, căci din nou ridicase tonul, dar o făcuse pentru că Gabriela continua să păstreze tăcerea.

— Nu mi-aș fi vândut copilul, a răspuns într-un final. Mi-aș da viața pentru tine, Teo.

Situația mă exaspera, mă sufoca, iar fără să vreau am izbucnit în râs.

— Și atunci, ce caut aici? N-am pierdut mai bine de jumătate de zi doar pentru a mă plimba cu avionul. Nu! Am venit pentru că am vrut să-mi întâlnesc părinții biologici. Să-mi explice de ce m-au abandonat. Eram doar un copil... nu vă greșisem cu nimic. De ce? De ce eu? Pentru că m-am născut fată și nu băiat?

Mi se pusese un nod în gât. Tonul îmi fusese unul implorator, doborât de o durere sfâșietoare. Ar fi putut să-l vândă pe Teo, totuși, nu o făcuseră. Singurul motiv putea să fie diferența de sex.

— Mamă, te rog, lămurește lucrurile.

— Nu e copilul meu, Teo.

Oare înțelesesem bine?

— Am... am... am furat-o și am vândut-o unei tipe din America.

Aveam impresia că jucam o piesă de teatru, iar femeia din fața noastră se prefăcea al naibii de bine. Merita un Oscar. Am clătinat din cap și am dat să ies afară. Aerul devenise irespirabil. În plus, nu voiam să mai ascult nici măcar un cuvânt, ci să mă întorc la hotel, să-mi iau lucrurile și să mă urc în primul avion cu destinația Salt Lake City.

— Unde pleci? m-a întrebat bărbatul.

— La hotel, să-mi iau bagajul, i-am răspuns sec.

— Și apoi?

— Acasă. Cât mai departe de voi. O să mă rog în orele lungi de zbor, să mi se șteargă memoria și să uit că v-am întâlnit.

Nu mi-a mai păsat că m-a strigat. Voiam să plec și asta făceam. Comisesem o gravă greșală, însă mi-o asumam atât cât puteam. Distrusesem o familie despre care nu știam mare lucru, așa cum și Gabriela Irimia îmi nimicise existența.

*

* *

Mi-am strâns laptopul și l-am pus în bagaj. Teoretic, era ultimul lucru pe care-l mai aveam de luat. Am tras fermoarul, gândindu-mă la Diane. Ar fi trebuit să-i dau un e-mail și să-i spun că mă întorc acasă, însă ceva mă împiedica să o fac. Ar fi însemnat să-i explic cu lux de amănunte tot ce s-a întâmplat și nu eram pregătită de o muștruluială.

Un ciocănit s-a auzit în ușă. Îi rugasem să trimită pe careva să-mi ia bagajul. L-am dat jos de pe pat și am mers să deschid.

— Tu?

— Da, mi-a răspuns.

Părea mult mai calm față de cum îl lăsasem cu o oră în urmă. A deschis ușa larg și s-a poftit singur în camera mea de hotel, apoi a închis-o.

— Cum îndrăznești?

— Uite ce e, domnișoară Pepper. Relația noastră a început cu stângul.

Nu puteam nega. Accidentul, îndrăgostitul la prima vedere de unicul bărbat care n-ar fi trebuit să-mi facă inima să tresalte de dragoste, apoi discuția aprinsă din casa lor...

— Nu există o relație, i-am subliniat din vârful buzelor.

— Legătură... s-a corectat el.

— E același lucru, am zis, dându-mi ochii peste cap.

Ofensat, a tras aer în piept și a oftat.

— Teodor Irimia, s-a prezentat, întinzându-mi mâna.

Apropiatii îmi spun Teo.

— Să înțeleg că pot să te numesc la fel ca ei.

— De ce nu?

— Ei bine, n-am s-o fac.

Mi-am încrucișat brațele la piept, dându-i de înțeles că n-am de gând să-i răspund așa cum se aștepta.

— E nepoliticos, mi-a murmurat, ca și când ar fi jucat rolul îngerului păzitor pentru câteva secunde.

Deodată, brațele mi-au căzut pe lângă corp. Teo mi-a zâmbit cald, convingându-mă indirect să-i fac jocul.

— Audrey Pepper.

I-am strâns mâna și i-am scuturat-o în fugă.

— Frumos, a zis. Ăăă... numele. Știam doar de Pepper. Audrey sună bine.

Buzele lui mi se păreau fermecătoare și dulci. Mă duceau cu gândul la ciocolată și miere. Mi-am scuturat capul crezând că astfel pot scăpa de gândurile necuviincioase.

— De ce ai venit și cum m-ai găsit?

— După nume. Ți-am zis că știam de Pepper și că stai la un hotel, așa că am început să sun și să întreb de tine.

— Se pare că angajații de aici n-au auzit de confidențialitate.

M-ar fi scutit de o mare bătaie de cap. Nu voiam să-i mai văd sau să aud de cei din clanul Irimia.

— Uite, știu că e lipsit de sens să-ți cer scuze în numele mamei. N-ar ajuta cu nimic și n-ar putea repara răul făcut.

— Dacă ai venit să-mi ceri să o accept ca mamă, ai bătut drumul degeaba.

— Oh, nu! Nu, nu, nu. Ai înțeles greșit. Mama nu a mințit când a spus că te-a furat. Ar fi trebuit să rămâi și să o ascuți până la capăt.

M-am încruntat. Oare femeia fusese într-atât de diabolică încât să mă răpească și apoi să mă vândă? În ce încurcătură intrasem? Dumnezeu, eram singură într-o țară necunoscută, fără să cunosc măcar un om. Voiam să mă teleportez în Salt Lake City, în mica librărie, „Fresh Books”, să simt mirosul cărților și al cafelei, să salut clienții, să-i ajut să găsească romanul căutat, să vorbesc cu ei și să le zâmbesc.

— Ascultă-mă...

Părea împăciuitor. Mi-a luat mâinile într-ale sale. Erau catifelate și calde.

— Ai tot dreptul să o urăști și pot să te înțeleg. Desigur, doar într-o oarecare măsură. Este impardonabil gestul ei, dar te rog să nu o denunți.

— Să o denunț?

— Bănuiesc că n-ar fi dificil să demonstrezi că mama a fost implicată în tranzacția respectivă.

Da și nu. Aveam niște scrisori de la Gabriela, semnate doar G.I. Mama notase la sfârșitul acestora numele complet și adresa Gabrielei. Restul hârtiilor erau ne semnificative.

— Nu, am mințit, prefăcându-mă că exista riscul să merg la poliție.

De fapt, era ultimul lucru pe care l-aș fi făcut. Nu mai voiam probleme și nici să răscolesc de una singură într-o

mlaștină. Devenise un joc riscant pentru o tipă firavă ca mine. Mă simțeam ca un porumbel într-o cușcă plină cu lei flămânzi.

— Ce vrei în schimbul tăcerii tale?

— Îmi oferi bani? Ce e asta, un fel de șantaj?

— Sub nicio formă, Audrey. Am datele părinților tăi și sunt dispus să te ajut să-i găsești.

Mi-am retras mâinile și le-am strâns la piept. Trebuia să fie nebun. Dacă eu nu o denunțam pe Gabriela, de ce n-ar face-o părinții mei?

— E o capcană.

Nu-l întrebam, ci îi confirmam. N-aveam dubii.

— Nici vorbă, Audrey! Sunt aici pentru că simt că este de datoria mea să fac lumină în cazul ăsta. N-aș avea liniște să știu că ai venit până în România să-i întâlnești și că dorința nu ți s-a îndeplinit.

— Să fim realiști, domnule Irimia...

— Teo, m-a corectat el.

— Mă rog! De fapt, nu pentru asta mă ajuți. La mijloc trebuie să fie ceva mai palpitant decât o banală remușcare cu privire la o dorință de-a mea. Până la urmă, ce suntem noi, dacă nu doar doi străini? De ce să-ți pese de mine?

A înghițit în sec, apoi și-a reșezat sacoul negru.

— Vrei adevărul?

— Te rog, i-am zis pe un ton de superioritate.

A făcut câțiva pași prin cameră, apoi s-a oprit în dreptul biroului. A tras fotoliul și m-a rugat să mă așez. Ametită de prezența lui, l-am urmat întru totul.

— M-am născut cu o malformație la inimă și aveam nevoie de o operație în străinătate.

Îmi părea rău pentru el, însă ce legătură avea cu mine? Probabil își făcuse un scenariu înduioșător cu care să mă atragă în cursa întinsă.

— Astăzi se fac frecvent în țară, iar copiii primesc a doua șansă la viață. Atunci costurile erau ridicate, iar mama era o simplă contabilă într-o întreprindere.

— Așa că a preferat să fure un copil, să-l vândă și să te vindece.

— Exact.

Rămăsesem fără cuvinte și asta nu pentru că m-ar fi impresionat gestul ei de mamă, ci pentru că fusese egoistă și distrusese viețile altora. El putea să o respecte și să o iubească pentru că luptase să-l salveze, însă eu o uram cu atât mai tare.

— Mă întreb cum s-ar fi simțit dacă ea ar fi fost în locul mamei mele? I-ar fi convenit să fi răpit și vândut pentru ca eu să fiu salvată de la moarte?

Teo a tăcut, căci înțelesese perfect ce voiam să-i transmit.

— Nu sunt de acord cu ea, Audrey. Ți-am povestit doar ca să-ți dai seama de ce aș avea remușcări în caz că ai pleca fără să-i vezi. Îți datorez asta. Urăsc că am ajuns să fiu o piesă importantă pe tabla de șah. Dacă aș fi murit înainte sau nu m-aș fi născut, tu ai fi trăit în sânul familiei tale biologice.

Dar n-aș fi întâlnit-o pe Melanie. Puteam să regret multe, însă nu și faptul că i-am ieșit în cale sau că ea a ales să-mi fie mamă.

— Acceptă-mă, mi-a cerut, scoțându-mă din vârtoarea gândurilor mele. Lasă-mă să te ajut să-i găsești!

Până la urmă, ce aveam de pierdut? Nimic. O mână de ajutor nu-mi dăuna. Cel puțin el avea un interes în găsierea

părinților mei și nu era de ignorat nici faptul că avându-l alături, mă puteam descurca mai ușor să ajung la ei. Cunoștea locurile și limba.

— Aș putea să te mai suport câteva ore, i-am zis după ce m-am gândit bine.

Teo mi-a zâmbit cu satisfacție dintr-un colț al buzelor, apoi mi-a mulțumit.

— Atunci ne vedem mâine.

— Mâine? De ce să mai așteptăm când am putea să mergem la adresă încă din seara aceasta?

În urma acestei experiențe, dacă învățasem ceva, atunci asta consta în faptul că nu trebuia să mă grăbesc.

— Dacă am așteptat douăzeci și opt de ani, mai pot rezista o seară. Am timp din belșug, iar acum vreau să mănânc și să mă odihnesc.

— În regulă. Te invit să luăm masa împreună.

— Cred că mergem pe o funie subțire, i-am răspuns.

M-am ridicat în picioare.

— Asta nu înseamnă că se va rupe, Audrey. Dă-mi mâna și hai să comandăm ceva de mâncare în restaurantul de la parter. Nu cred că va fi cea mai gustoasă masă, dar e cel mai apropiat local.

Nu puteam avea pretenții. Alesesem unul dintre cele mai ieftine hoteluri. Investisem destul în biletul de avion și închirierea mașinii. Nu avea sens să mai arunc banii și pe un hotel decent.

— În plus, am putea profita de timpul acesta și să ne cunoaștem mai bine.

— De ce? Ești curios să afli cum a copilărit tipa care ți-a salvat viața?

Mi-am mușcat buzele imediat după ce am realizat că i-am răsucit cuțitul în rană.

Sărută-mă sub vâsc!

— Puțin, mi-a răspuns în schimb.

S-a apropiat de mine și și-a aplecat capul. A fost momentul în care pulsul mi s-a oprit.

— N-am să neg că ești îngerul meu, mi-a șoptit la ureche.

Apoi și-a îndreptat spatele și m-a lăsat să-i văd zâmbetul de pe buze. Mi-a oferit brațul lui, iar după o clipă de ezitare, am cedat și l-am acceptat. Ceva îmi spunea că era greșită decizia mea. Puteam să mai dau înapoi. Trebuia doar să-mi iau bagajul și să-mi continui planul de a mă întoarce în Statele Unite. Oare asta voiam cu adevărat?